

LUDOVICS KLAVER

Lucy Stevenson Ewell
Kirkens tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

Togo er et lille land i det vestlige Afrika.

21

I dag er der 21 menigheder og grene der.

Comment ça va?

Je vais bien, merci.

Togos officielle sprog er fransk.

Ludovic tog nogle klapstole og bar dem over på den anden side af gaden. Det var søndag, og kirken skulle snart begynde. Huset, hvor de havde kirke i Togo, havde ikke pladser nok. Så Ludovic tog altid stole med fra sin bedstefars hus.

»Hvorfor forlader du en dejlig kirke for at tage til et lille skur?« råbte nogen efter ham. »Din kirke har ikke engang bænke!« sagde en anden og lo.

Ludovic lod som om, han ikke hørte dem. *Jeg skal bare fortsætte med at gøre det rigtige*, tænkte han.

Ludovic hørte første gang om Kirken, da han var 10 år. Nu var han 12 år. Han og hans familie var blevet døbt for nylig. Han havde fået overdraget præstedømmet og hjalp med at dele nadveren ud. Han sparede endda nogle af sine frokostpenge til at købe brød til nadver hver uge. Ludovic var glad for at tjene vor himmelske Fader.

Da kirken skulle til at begynde, var det lille rum fuldt. Nogle mennesker sad på de stole, Ludovic havde taget med. Andre stod op.

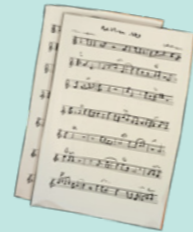
Mødet startede med en sang. »Israel, Israel, Gud nu kalder,« sang Ludovic. Han elskede at synge i kirken.

Efter kirken nynnede Ludovic, da han ryddede stolene væk. Han nynnede, da han gik hjem. Så fik han en idé! Han fandt sit legetøjsklaver frem. Måske kunne han spille »Israel, Israel, Gud nu kalder«!

Ludovic nynnede tonerne og spillede på forskellige tangenter, indtil det var rigtigt. Snart lærte han sig selv at spille hele sangen.

Så huskede han, at hans familie havde nogle optagelser af kirkens salmer. Han lyttede til dem og lærte også at spille andre sange. Ludovic øvede og øvede.

»Hvorfor spiller du ikke i kirken, mens vi synger?« spurgte Ludovics far en dag.

En missionær lærte Ludovic at læse noder, så han fik nemmere ved at spille klaver.

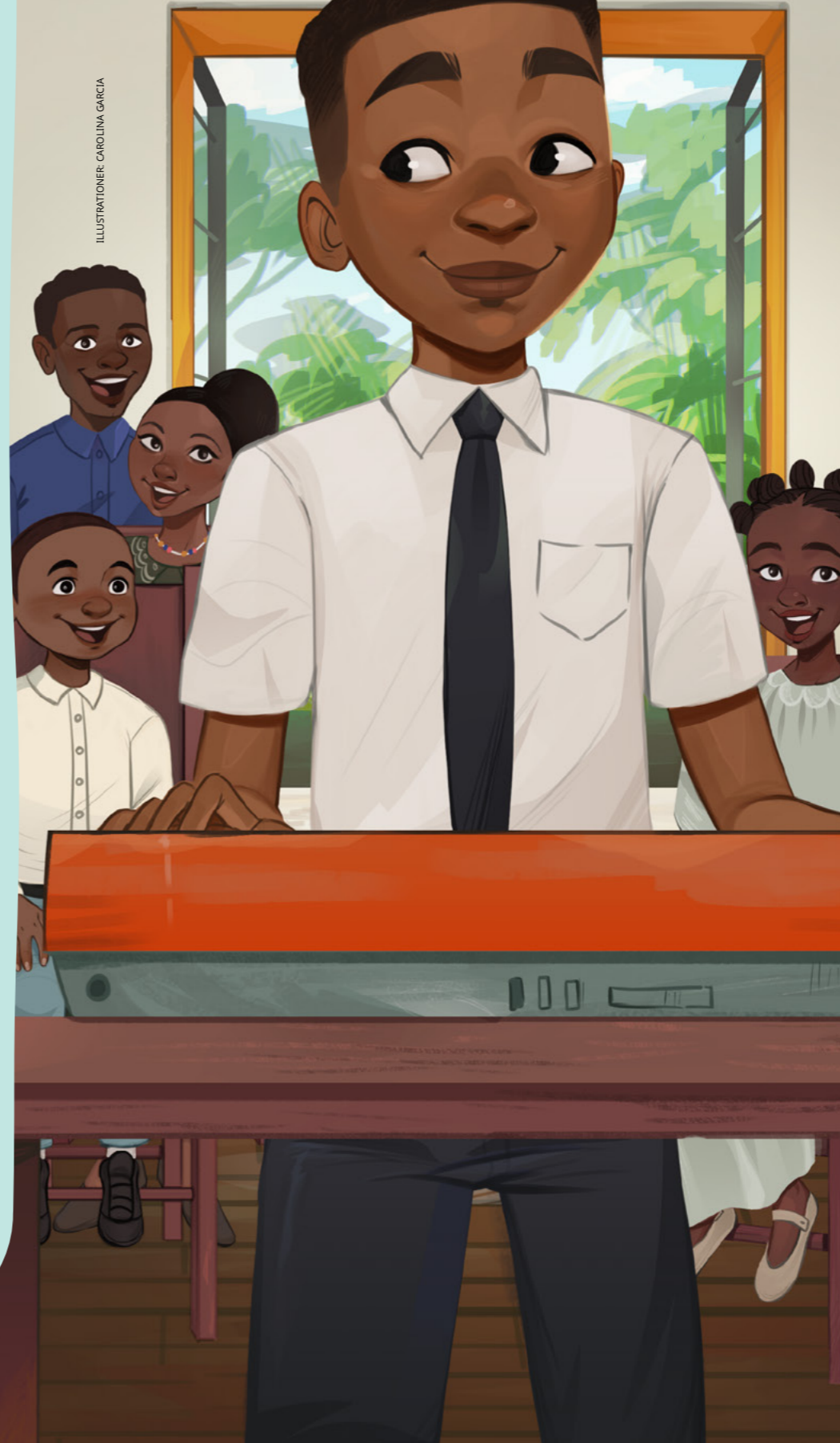

Ludovic er voksen nu. Han og hans kone Benedict elsker begge musik.

Ludovic har et rigtigt klaver i sit hjem og spiller orgel i kirken.

Ludovic var glad for at tjene vor himmelske

ILLUSTRATIONER: CAROLINA GARCIA

Ludovics fik et sug i maven. »Jeg er for genert,« sagde han. »Hvad nu hvis jeg kludrer i det?« »Så fortsætter du bare,« sagde far. »Du er en bedre pianist, end du selv tror.«

Næste søndag var det ikke kun stole, som Ludovic bar ind i kirken. Han bar også sit legetøjsklaver ind i kirken. Da det var tid til åbningssangen, satte han nervøst fingrene på tangenterne. Så begyndte han at spille. Alle sang med. Og det lød så godt!

Bagefter spillede Ludovic spillede i kirken hver søndag. Nogle gange kludrede han i det. Men han gav ikke op. Når sangen var for svær at spille, sang de blot uden klaver, og Ludovic stod for musikken.

Ludovic smilede. Det betød ikke noget for ham, at de havde kirke i nogens hus. Det betød ikke engang noget, at folk gjorde grin med ham. Det, der betød noget, var, at Ludovic brugte sine talenter til at tjene Gud. ●